

שביבי נוגה אחר מיטתו של מו"ח הגאון ר' יואל שוורץ זצ"ל

אין בדברים אלו בכדי לקיים הספד, ולא אאריך בדברים, רק מספר נקודות, שאם לא כן תפסת מרובה לא תפסת. ועוד חזון.

חודש אלול - במשפחה ידוע המעשה, שבשעתו כשהגיע לשיבת פוניבז' בחודש אלול, ביום ששי לאחר סדר הלימוד שאל את אחד מחבריו, איזה אוטובוס אפשר לקחת להגיע לים. ותשובתו היתה "באלול לים???" ואת המסר הזה העביר לתלמידיו, שחודש אלול צריך להיות אחרת.

א] ניצול הזמן

ניצול הזמן היה אחד מהדברים הבולטים באישיותו. ועל אף שהתעדכן בחדשות בכדי שיוכל להתבונן במעשי ה'. תמיד כשדברתי אתו על החדשות, חשתי שזה לא **מעניין אותו** כדרכם של חובבי חדשות שמתעדכנים פעם בשעה, חצי שעה, אלא רק לראות את דבר ה' בעולם. וק"ו שסלד מקריאת פרשנויות...

בחתונת אחד מחתניו, באו אליו הבחורים לשבח את החתן על כך שישב ולמד בישיבה בהתמדה עד יום לפני החתונה, ולא בזבז את הזמן. ובתמימותו השיב "אלא מה? ברור!!! כך צריך לעשות, ולא הבין מה פשר הפירגון.

ב] תאוות האכילה ושמירת הבריאות

במשך תקופה ארוכה היה הולך קילומטרים רבים הלוך וחזור לישיבה, והיה מקפיד על אכילה בריאה, כדי להיות חייל נאמן. והיא שעמדה לו בימי זקנותו, שגם כשנפל כעשר פעמים מעולם לא שבר עצם. והיא שעמדה לו בימי מחלת הפרקינסון, שכמעט לא הורגשה אצלו, עקב חוזק גופו. והיה משנן באזננו שאכילה היא עבודה גדולה, ואין ללכת אחר התאוות, ואכל לחם שחור שפעמים רבות כבר התייבש, בכדי לאכול אוכל בריא.

לא אשכח את הפעם הראשונה שאכלתי ארוחת בוקר בביתו כחתן מאורס, וביקשתי מעט מלח להניח על הירקות, ומיד הגיב ואמר **אל תעשה זאת שוב, מלח זה לא בריא!!!**

גם בשלחן שבת, כשהיה מבקש שתייה, היה אומר "**תביאו משהו רטוב**" לא ביקש שתייה פלונית או אלמונית... והיה מבקש לטעום מכל מה שעל השולחן כדי לקיים את העניין לטעום מכל מה שמונח על שלחן המלך, בין שהיו ערבים לחיכו, ובין שאינם... רק בתקופת מחלתו שניטל ממנו כל תיאבון, היה מגלה מה באמת טעים לו, כדי שעל ידי זה יוכל לעורר תיאבון. אך כל זמן שהיה בריא, אכל מה שהיה צריך, ושב לתלמודו ועבודתו.

ג] תפילה בציבור

במשך השנה האחרונה שהיה מוגבל ונזקק לסיוע, ראו עד כמה התייגע להתפלל בציבור. ולמרות שבחסד ה' על אף המחלה הארורה שקיננה בגופו, כמעט ולא סבל מאומה מהמחלה כל עוד שהיה שכוב במיטתו. אך כאשר עשה תנועה כל שהי מיד תקפוהו כאבים עזים בכל גופו, ואעפ"כ לא ויתר על תפילה בציבור, בכל עת שרק היה מסוגל.

ד] דקדוק הלכה

בתקופת האחרונה היה סיעודי לחלוטין, והיה מבקש מהתורן שישי לידו שיביא לו נייר לקנח, או שתייה, כדור שינה וכדו'. אך אבוי לו אם זה היה לאחר ברכת המפיל. שאז נזקק לשפת הסימנים, ולא הסכים לדבר מילה אחת אחר הברכה. פעם אחת לאחר נסיונות "פנטומימה" שלא צלחו, אמרתי לו "לא נרדמת זמן רב, מותר לך לדבר, אנחנו רוצים לעזור ולא יכולים" ובענותו הסכים לדבר. והיה כאן גם דקדוק הלכה, וגם ענווה לקבל את דעתו של חתנו הצעיר ממנו בעשרות שנים...

ה] ותשחק ליום אחרון - השבוע האחרון

יום אחד בלבד קודם פטירתו למד עם חתנו ועם נכדו, גמרא ונביא, חומש והלכה, בריכוז רב, ואף שהיה חלש להחריד, ללא יכולת להזיז את רגלו וראשו, העיר הערות והתייגע להבין.

לא פחד מן המוות, דיבר על מותו בגלוי. סידר את כל ענייניו בנחת ובשלווה. ובעת אשפוזו האחרון שלשום, נטל עמו לבית החולים את הספר מעבר יבוק כדי לעזוב את העולם מתוך יישוב הדעת ואמר את הוידוי כמה פעמים, וראו עליו בחוש את דברי רבינו יונה, שכאשר אדם עוזב את הנאות העולם, המוות עבורו הוא חיי עד. **ומי שבחיינו לא רדף אחר הנאות, איננו פוחד מן המוות.**